

Geert kijkt op zijn klokradio. Kwart over zeven. Bowien is vast al op. In de herberg begint de dag altijd vroeg. Hij wil haar zo snel mogelijk over gisteravond vertellen. Niet met een telefoonberichtje, maar gewoon vertellen. Op het risico af dat ze boos op hem wordt.

De kerkklok slaat acht uur wanneer Geert bij de ‘Herberg van Westeresch’ de bocht om fietst. Het eerste wat hij ziet is een politiewagen, die stilstaat voor de herberg. Zo vroeg op de dag, wat heeft dat te betekenen?

Nieuwsgierig loopt hij met de fiets aan de hand langs de auto. Die is leeg. Aarzelend loopt hij verder, over het terras naar de achterkant van de herberg. Daar ziet hij, behalve twee agenten, Bowien plus haar vader, Tjerk en Anouk. En met z’n allen staan ze rond de keukendeur, die scheef in de scharnieren hangt.

Geert zet zijn fiets tegen het schuurtje, waarop Bowien op blote voeten en in nachthemd naar hem toekomt.

‘Ingebroken,’ zegt ze kortweg en veegt een pluk haar van haar bleke wangen.

‘Vannacht?’ vraagt hij en voelt zich onmiddellijk heel erg dom.

‘Jemig, ja. Wanneer anders? En dan komt die Kruiemlsnor zeggen, dat het eigen schuld is. Net als met jouw fiets. Alleen omdat er geen adequate inbraakbeveiliging is. Dat zei hij: adequate! Ik ga hem eigenhandig wurgen!’

Kruiemlsnor? Geert kijkt om en ziet wat Bowien bedoelt. Of beter gezegd wie: de agent van gisteren achter het loket van het politiebureau. Door de pet, die zijn enorme wenkbrauwen deels verhult, heeft hij hem niet zo snel herkend.

‘Kijk maar uit, straks mag je een nachtje bij hem logeren,’ waarschuwt hij. ‘Is er veel weg?’

‘Spullen van kantoor, de computer. En verder is het een grote bende. De koeling is leeggetrokken en overal ligt eten en melk en zo. Papa beweert dat het lijkt op een wraakactie.’

Verbaasd kijkt Geert haar aan. Maar voor hij kan vragen wat haar vader daarmee bedoelt, trekt het laatste restje kleur uit Bowiens wangen, bukt ze zich en geeft over.

Geert legt zijn duim en wijsvinger in een rondje op zijn tong en fluit naar Ebbe. In de verte draait de hond zich om, komt een stukje terug, maar scharrelt dan weer verder in de berm langs de Es en het weiland achter de herberg. Hij had hem aan de lijn moeten doen, maar die ligt op de fiets van oma Willemien.

Bowien slaapt nog even. ‘Om bij te komen,’ zei oma Willemien, die door Rik in allerijl was opgetrommeld. Gelukkig nam ze Ebbe mee. Want doordat Bowien opeens ziek werd, was het logisch dat hij weer naar huis zou gaan. Maar oma Willemien sloeg zijn aanbod om een stuk met de hond te lopen niet af, en zo kan hij in de buurt van de herberg blijven. Bowien voelt zich straks vast een stuk beter.

In de keuken en het kantoor van de herberg wordt op dit moment onderzoek gedaan naar sporen van de inbrekers. Rik van Oosten heeft de gasten voor het ontbijt met taxibusjes naar restaurant ‘De Brug,’ even buiten Westeresch, laten brengen. Ze zullen voorlopig wel wegblijven, denkt Geert. ‘De Brug’ ligt namelijk aan het Westerdiep, vlak bij de zwemplaats, en de meeste gasten hebben hun zwemspullen meegenomen.

Opnieuw fluit Geert naar Ebbe, die nu de greppel in is gedoken. Dit keer maakt de hond geen aanstalten zijn kant op te komen, maar gaat in plaats daarvan plat op zijn buik liggen. Het is daar zeker erg interessant en Geert versnelt zijn pas. Bij Ebbe aangekomen ziet hij voor diens neus een blauw voorwerp liggen, half verscholen in het gras. Het lijkt een tas en hij bukt zich naar voren om Ebbes buit te pakken. Maar dan valt zijn oog op een rode vlek op de blauwe stof en hij trekt zijn hand terug. De inktvlek, van een ongelukje met een vulpen. Dit is de rugzak van Bowien. Maar hoe komt die hier? Bowien gebruikt de tas

alleen voor school. Ze kan hem hier onmogelijk zijn verloren. Geert speurt langs de rugzak, de draagbanden. Eén zit er vastgehaakt in het prikkeldraad, afkomstig van de afrastering rond het weiland, dat langs de Es en achter de herberg ligt. Er zijn drie rijen draad, maar de bovenste twee zijn vlakbij de rugzak onderbroken.

Dat is wel heel toevallig. Geert klimt de greppel uit en bestudeert de breukvlakken van de draden. Die zijn glad en glimmen in het zonlicht. ‘Doorgeknipt, Ebbe, kortgeleden,’ mompelt hij tegen de hond, die bij het horen van zijn naam opveert.

Geert vouwt zijn handen voor zijn pet tot een zonnescerm en tuurt over het weiland naar de achterkant van de herberg. Boviens rugzak kan hier maar op één manier gekomen zijn!

